

have solgt tre Femtedele eller derover af deres Gods. Man kan meget godt berolige sig hermed og stole paa, at Loven af 19de Februar 1861 da for deres Bedkommende vil komme til sin fulde Ret i sine Virkninger.

Jeg vender mig nu til Vindringsforslaget under Nr. 14, og jeg skal da strax indrømme, at det, hvad der ogsaa erkjendes af den ærede Ordfører, har det Fortrin, at det er kort og bestemt og ikke gjør Sagen afhængig af Andet end et enkelt rent Faktum. Men jeg kan dog ikke frigjøre mig for den Betænkelse, som den ærede Ordfører jo ogsaa udtalte ligeoverfor det, at det ikke ganske svarer til nogle af de Forudsætninger; som Loven af 19de Februar 1861 gik ud fra. Jeg vil forud sige, at jeg naturligvis ikke tillægger Forslaget nogen bestemt Tanke i saa Henseende. Jeg tror ikke, ja, jeg er endogsaa vis paa, at det ikke har havt til Hensigt at gaa ud fra nogen anden Forudsætning. Men det forekommer mig, at, naar man saaledes som dette Forslag vil lade de enkelte Forhold løbe ud Stykke for Stykke, da taber man en Ting af Sigte, som maa siges at have ligget som den almindelige Forudsætning for Loven af 19de Februar 1861. Det er naturligvis ikke ved denne Lov forbudt at lade et enkelt Forhold løbe ud, inden man skred til Salg, men jeg tilstaar, at jeg dog betragter den nævnte Lovs § 2 som særlig givende Præmie for at gjøre billige Tilbud om Salg til selve de nuværende Fæstere eller til dem af Fæsterens Familie, som disse i det givne Dieblif ønske at se deres Gaard overdragen til. Dette mener jeg unegtelig var den Tanke, som laa til Grund for § 2 i Loven af 19de Februar 1861, altsaa ikke blot dette, at man overhovedet vilde fremme Selveiendom, men at man ogsaa vilde fremme den lidt raff, og saaledes at det skete paa Konditioner, paa hvilke de Familier, der nu en Gang sad paa Stederne, vilde være i Stand til at overtage dem. Nu vil jeg vel ikke sige, at det Mødtesatte med Nødvendighed ligger i Forslaget under Nr. 14, men jeg siger, at det dog forekommer mig at give en Anvisning paa at lade Tiden drive saa langt hen, at Chancen bliver alene paa Gode-eierens Side. Det vil nemlig, naar han staar saa at sige med den fæsteledige Gaard i Haan-

den, være ham temmelig ligegyldigt, enten han faar den omhandlede Niendedel eller ikke. Thi der er jo ikke den fjerneste Tvivl om, at den Mereværdi, som han da kan faae ud af den og med Villighed kan faae ud af dens Salg, i de allerfleste Tilfælde vil overstige, hvad Bevarelsen af Retten til den Niendedel er værd. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at dette Forslag stiller Fæstefamilierne uheldigt, og jeg kan saaledes ikke for mit Bedkommende tiltræde det og ikke raade Thinget at vedtage det.

Selv om jeg ikke selv var Forslagsstiller ved denne Sællighed, vilde, efter hvad jeg nu her har tilladt mig at anføre, min Stilling til de foreliggende Forslag sølgelig være den, at jeg maa opfordre Thinget til, idet det i Øvrigt holder fast ved sin Afstemning ved 2den Behandling, at vedtage det af de paagjældende Forslag, der synes med størst Præcision og uden at forandre selve Karakteren af den ved 2den Behandling vedtagne § 5 at fjerne de Betæneligheder, der ere blevne gjorte gjældende imod Paragrafen, som den nu foreligger. Dette Forslag — og det er, efter min Opfattelse, selvfølgelig mit eget eller mine egne — opfordrer jeg altsaa Thinget til at vedtage og derimod at stemme imod de andre.

Mosenørn-Teilmann: Det, som gav mig Anledning til at begjære Ordet, var en Udtalelse af den ærede Ordfører. Jeg veed ikke, om Thingets Medlemmer lagde Mærke dertil, men der blev udlagt en Barmefader til det Forslag, Udvalgets Flertal har stillet, og jeg vil ikke frastige mig mit Varn, om jeg end ikke ubetinget vil paatage mig at virke for at holde det i Live. Jeg vil haabe, at den ærede Ordfører i alt Fald vil indrømme mig, at jeg aldrig har sat nogen særdeles Pris paa det; men saa uantageligt, som det blev skildret af den ærede Indenrigsminister og af min ærede Ven for 9de Kred (Estrup), kan jeg ikke anse det for at være. Det er ganske vist, at, vil man paa dette Forslag anvende den meget nøagtige, den meget strenge Maalestok, som saa ofte i disse Dage har været anvendt i denne Sal, maa jeg indrømme, at det ikke kan staa Prove derfor; men vil man tage